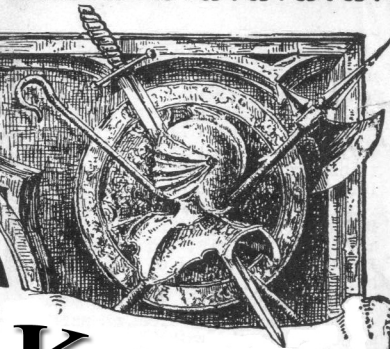
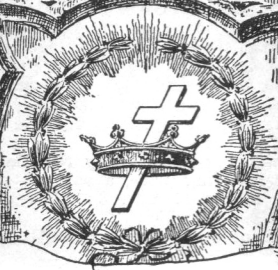
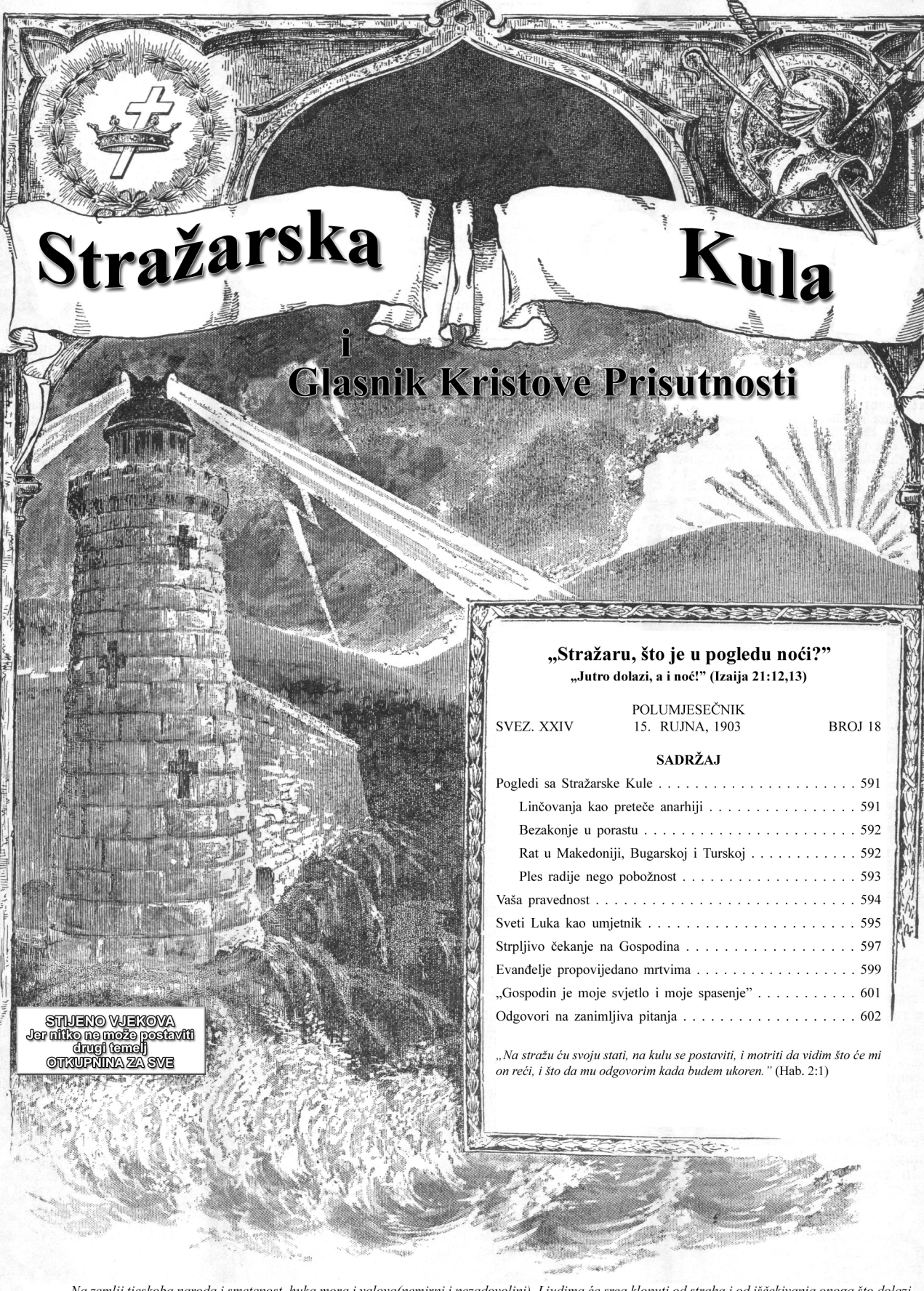
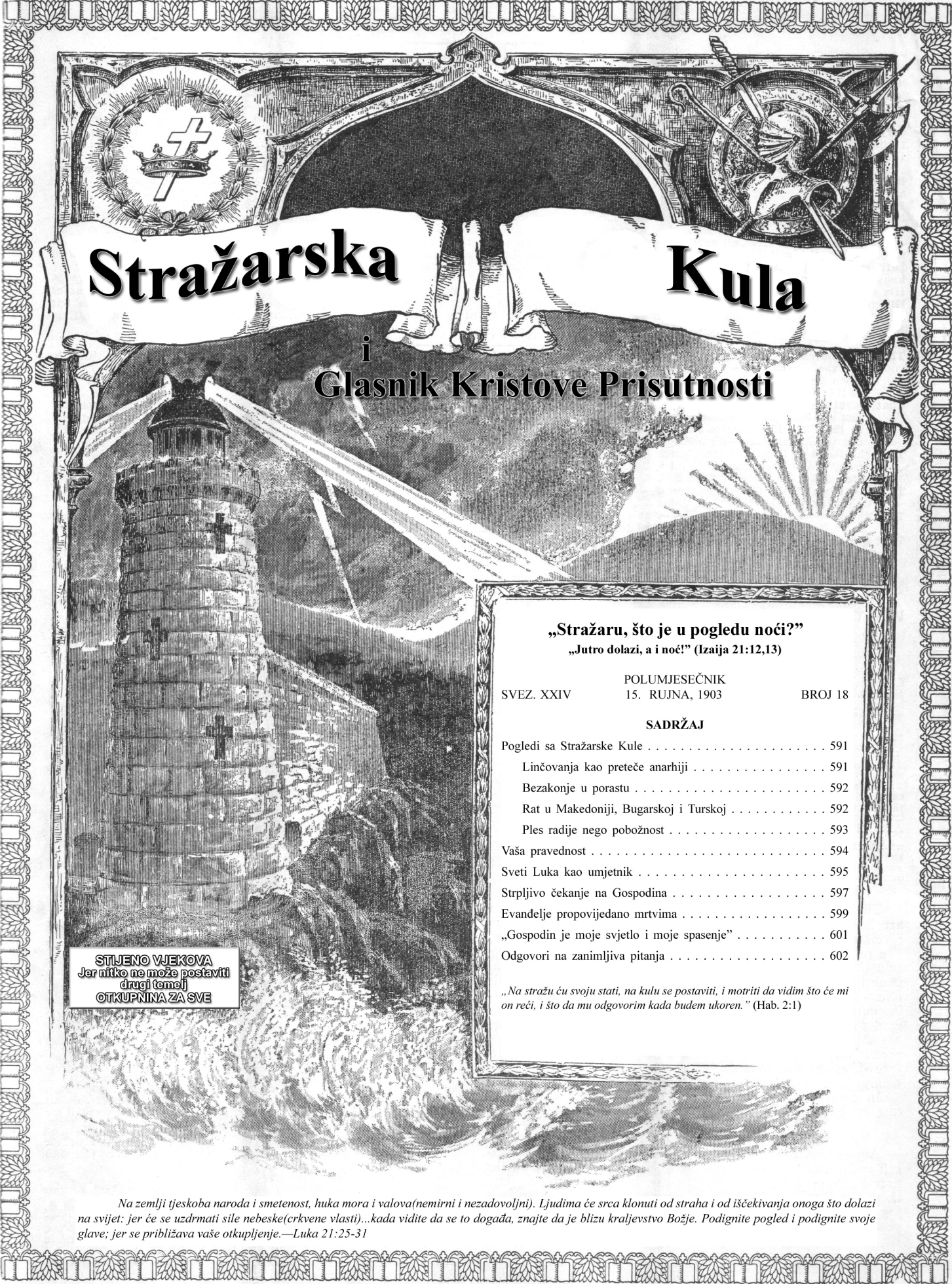

Stražarska

Kula

i
Glasnik Kristove Prisutnosti

„Stražaru, što je u pogledu noći?”

„Jutro dolazi, a i noć!” (Izaija 21:12,13)

SVEZ. XXIV POLUMJESEČNIK BROJ 18
15. RUJNA, 1903

SADRŽAJ

Pogledi sa Stražarske Kule	591
Linčovanja kao preteče anarhiji	591
Bezakonje u porastu	592
Rat u Makedoniji, Bugarskoj i Turskoj	592
Ples radije nego pobožnost	593
Vaša pravednost	594
Sveti Luka kao umjetnik	595
Strpljivo čekanje na Gospodina	597
Evangelje propovijedano mrtvima	599
„Gospodin je moje svjetlo i moje spasenje”	601
Odgovori na zanimljiva pitanja	602

„Na stražu ću svoju stati, na kulu se postaviti, i motriti da vidim što će mi on reći, i što da mu odgovorim kada budem ukoren.” (Hab. 2:1)

STIJENO VJEKOVA
Jer nitko ne može postaviti
drugi temelj
OTKUPNINA ZA SVE

Na zemlji tjeskoba naroda i smetenost, huka mora i valova(nemirni i nezadovoljni). Ljudima će srca klonuti od straha i od iščekivanja onoga što dolazi na svijet: jer će se uzdrmati sile nebeske(crkvene vlasti)...kada vidite da se to događa, znajte da je blizu kraljevstvo Božje. Podignite pogled i podignite svoje glave: jer se približava vaše otkupljenje.—Luka 21:25-31

OVAJ ČASOPIS I NJEGOV SVETI ZADATAK

Ovaj časopis je jedan od glavnih faktora ili instrumenata u sistemu Biblijske Pouke, ili „Bogoslovnog Proširenja,” koje je sada predstavljeno u svim dijelovima civiliziranog svijeta po WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, ovlaštenog 1881, „Za Promicanje Kršćanske Spoznaje.” On ne služi samo kao učionica gdje se Istraživači Biblije mogu sastati na studij Božanske Riječi, nego također i kao kanal komunikacije kroz kojeg se do njih može doći sa obavijestima o Kongresima Društva i o dolasku putujućih predstavnika nazvanih „Putujući starješine,” i biti osvježeni sa izvještajima o Kongresima.

Naše „Berejske Pouke” su tematska ponavljanja ili pregledi STUDIJA koje je naše Društvo izdalo, većinom ugodno uređene, i vrlo korisne svima koji bi zaslužili jedini počasni stupanj kojeg Društvo odobrava, naime, *Verbi Dei Minister* (V.D.M.), koji, kada ga se prevede na hrvatski glasi: *Sluga Božanske Riječi*. Naše obrađivanje Međunarodnih Pouka Nedjeljne Škole je posebno za starije Istraživače Biblije i Učitelje. Neki to obilježje smatraju neophodnim.

Ovaj časopis čvrsto brani jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada tako općenito negiran – Otkupljenje kroz dragocjenu krv „Čovjeka Krista Isusa, koji je dao sebe kao *Otkupninu* [odgovarajuću cijenu, zamjenu] za sve.” (1. Pet. 1:19; 1. Tim. 2:6) Gradeći na tom sigurnom temelju sa zlatom, srebrom i dragocjenim kamenjem (1. Kor. 3:11-15; 2. Pet. 1:5-11) Riječi Božje, njegov daljnji zadatak je da „svima rasvijetli što je zajedništvo tajne koja od početka svijeta bijaše skrivena u Bogu...da sada crkvi bude obznanjena mnogovrsna mudrost Božja...koja u drugim naraštajima nije bila obznanjena ljudskim sinovima kao što je sada obznanjena.” (Efež. 3:5-9,10)

Oslobođen je utjecaja bilo koje organizacije, sekte ili ljudskog učenja, dok nastoji sve više i više dovesti svaki svoj izričaj u što potpuniju podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Svetom Pismu. Prema tome časopis je slobodan objaviti odvažno sve ono što je Gospodin rekao – u skladu sa Božanskom mudrošću koja nam je data da to razumijemo. Naš stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer mi znamo što tvrdimo, koračajući sa bezuvjetnom vjerom po sigurnim Božjim obećanjima. Povjerali smo mu pouzdanje, da bude korišten jedino u Njegovoj službi; otud naše odluke u odnosu na ono što se može i što se možda neće pojaviti na njegovim stranicama da to mora biti u skladu s našom prosudbom onoga što je Njemu ugodno, učenjem Njegove Riječi, za izgrađivanje Njegovog naroda u milosti i spoznaji. I mi ne samo da pozivamo nego mi potičemo naše čitatelje da si dokažu sve izjave iz časopisa s nepogrešivom Riječju na koju se stalno ukazuje, kako bi se olakšalo takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči:

DA JE CRKVA „HRAM” ŽIVOG BOGA – njegova „građevina,” čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba – otkad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen” ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu. – 1 Kor.3:16, 17; Ef. 2:20-22; 1 Moj. 28:14; Gal.3:29

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenja”, „izabranog i dragocjenog” bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskrsnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija. – Otkr. 15:5-8

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve” i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet” u određeno vrijeme. – Hebr. 2:9; Ivan 1:9; 1 Tim. 2:5,6

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest”, biti „sudionikom božanske prirode”, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici. – 1 Ivan 3:2; Ivan 17:24; Rim.8:17; 2 Pet.1:4

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu. – Ef. 4:12; Mat. 24:14; Otkr. 1:6; 20:6

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će svi dobiti priliku biti blagoslovljeni spoznajom i svim drugim – vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve – dok će svi nepopravljivi biti zauvijek uništeni. – Djela 3:19-23; Iza. 35

POGLEDI SA STRAŽARSKE KULE

LINČOVANJA KAO PRETEČE ANARHIJE

Prevladavanje anarhističkog duha već se neko vrijeme očituje u linčovanju navodnih zločinaca. Čini se da se elementi koji podupiru zakon i oni koji ga krše sukobljavaju u umovima nekih ljudi, a linčeri samo pokušavaju zadovoljiti oboje u isto vrijeme. Zadovoljavaju svoju želju za kršenjem zakona i umiruju svoju savjest mislju da provode pravdu. Nesumnjivo je ista mješavina osjećaja pratila vjerska spaljivanja na lomači i mučenja u prošlosti; žrtve su visoki crkveni dostojanstvenici proglašavali „hereticima“, širiteljima „monstruoznih doktrina“, „štetnih za Crkvu i Državu“. Neukima su te optužbe opravdavale bilo koju i svaku torturu u njihovom uništenju. Nesumnjivo bi ponovno postojala opasnost za one koji su proglašeni „neortodoksima“ da nije Babilonske zbrke doktrina koja sada prevladava, što otežava određivanje gdje bi se granice „ortodoksije“ mogle povući na zadovoljstvo velike većine. Tko zna ne bi li u bliskoj budućnosti, pod predloženim sjedinjenjem kršćanskih religija (koje smo na temelju Svetog pisma predviđali posljednjih dvadeset godina, a koje se svake godine sve više približava), ovo stanje moglo biti postignuto – pa da rulje možda ipak ponovno počnu spaljivati „heretike“? Sveto pismo nas vodi do toga da takve anarhističke uvjete očekujemo sada – uvjete koji prethode uspostavi Kraljevstva.

PREDSJEDNIKOVI POGLEDI NA NASILJE GOMILE

Guverner Durbin iz Indiane ne samo da je pozvao državnu miliciju da suzbije linč, već je pod njegovim zapovjedništvom gomila bila raspršena uz znatan gubitak života. Predsjednik Sjedinjenih Američkih Država mu je u otvorenom pismu zahvalio na obrani zakona. Donosimo opširne izvatke iz njegovog pisma kako slijedi:

Moj dragi guverneru Durbin:

Dopustite mi da vam zahvalim kao američki građanin na izvrsnom načinu na koji ste obranili veličanstvo zakona svojim nedavnim djelovanjem u vezi s linčem. Osjećam, dragi gospodine, da ste zadužili sve ljude koji vjeruju, kao što svi dalekovidni ljudi moraju vjerovati, da dobrobit, pa čak i samo postojanje republike, ovisi o tom duhu uređene slobode pod zakonom koji je jednako nespojiv s nasiljem gomile kao i s bilo kojim oblikom despotizma. Naravno, nasilje gomile samo je jedan oblik anarhije; a anarhija je sada, kao što je uvijek bila, sluškinja i preteča tiranije.

Osjećam da niste iskazali čast samo državi koja ima sreću da vas ima za glavnog izvršnog dužnosnika, već i cijeloj naciji. Svaki čovjek u ovoj zemlji dužan je ne

samo poduprijeti vas u vašem djelovanju, već i pokazati da shvaća kako je to pitanje od vitalne važnosti za sve nas.

Svi promišljeni ljudi moraju osjećati najdublju zabrinutost zbog porasta linčovanja u ovoj zemlji, a posebno zbog osobito groznih oblika koje nasilje gomile često poprima kada su žrtve obojeni ljudi – pri čemu se čini da gomila ne posvećuje najviše pažnje zločinu, već boji kože zločinca. U određenom broju ovih slučajeva, linčovani čovjek bio je kriv za zločin užasan izvan svakog opisa; zločin toliko užasan da je, što se njega samog tiče, izgubio pravo na bilo kakvu vrstu suosjećanja.

Osjećaj svih dobrih građana da se takav grozan zločin ne smije grozno kažnjavati nasiljem gomile nije nimalo zbog suosjećanja prema zločincu, već zbog vrlo živog osjećaja niza strašnih posljedica koje slijede nakon što gomila poduzme nečovječnu osvetu za nečovječan zločin. U takvim slučajevima, također je dobro zapamtiti da zločinac ne griješi samo protiv čovječanstva na neizbrisiv i neoprostiv način, već posebno griješi protiv svoje vlastite rase, nanoseći im nepravdu daleko veću nego što im to može učiniti bilo koji bijelac...

Štoviše, unutar okvira zakona treba uložiti svaki napor kako bi se ubrzali postupci pravde u slučaju takvog strašnog zločina. Ali da bi se to postiglo, nije potrebno oduzeti bilo kojem građaninu ona temeljna prava da bude saslušan u vlastitu obranu, koja su nam svima tako draga i koja su u osnovi naše slobode. Svakako bi trebalo biti moguće pravilnom primjenom zakona osigurati brzu odmazdu nad zločincem; i najbolji te neposredni naponi svih zakonodavaca, sudaca i građana trebali bi biti usmjereni na osiguranje takvih reformi u našem pravnom postupku kako ne bi ostao nikakav trag isprike za one zabludjele ljude koji se upuštaju u osvetu nasilnim mjerama...

Ali čak i kada se dođe do pravog zločinca, šteta koju gomila nanosi samoj zajednici gotovo je jednako velika. Posebno je to istinito kada je linč popraćen mučenjem. Postoje određeni grozni prizori koji se, kada se jednom vide, nikada ne mogu potpuno izbrisati iz mentalne mrežnice. Sama činjenica da ih je netko vidio podrazumijeva degradaciju. To je tisuću puta jače kada, umjesto da samo vidi djelo, čovjek u njemu sudjeluje. Tko god je u bilo kojem dijelu naše zemlje ikada sudjelovao u nezakonitom pogubljenju zločinca strašnim mučenjem vatrom, mora zauvijek nakon toga imati užasan prizor vlastitog djela urezan u svoj mozak i dušu. Nikada više ne može biti isti čovjek.

Ovo pitanje linča bilo bi strašno čak i da se zaustavi na linčovanju muškaraca krivih za nečovječan i grozan zločin silovanja; ali zapravo, bezakonje ove vrste

nikada ne prestaje i nikada ne može prestati na takav način. Svaki nasilni čovjek u zajednici ohrabren je svakim slučajem linča u kojem linčeri ostaju nekažnjeni da sam uzme zakon u svoje ruke kad god mu to odgovara.

Na isti način, primjena mučenja od strane gomile u određenim će se slučajevima sigurno proširiti dok se ne počne više ili manje neselektivno primjenjivati i u drugim slučajevima. Duh bezakonja raste s onim čime se hrani, i kada gomile nekažnjeno linčuju zločince za jedan zločin, sigurno će početi linčovati stvarne ili navodne zločince iz drugih razloga...

Nacija, poput pojedinca, ne može nekažnjeno počiniti zločin. Ako smo krivi za bezakonje i brutalno nasilje, bilo da naša krivnja leži u aktivnom sudjelovanju u tome ili u pukom prešutnom odobravanju i ohrabrivanju, sigurno ćemo kasnije patiti zbog onoga što smo učinili. Kamen temeljac ove republike, kao i svih slobodnih vlada, jest poštivanje zakona i poslušnost njemu. Kada dopuštamo da se zakon krši ili izbjegava, bilo od strane bogatog ili siromašnog čovjeka, crnog ili bijelog čovjeka, time se znatno slabe veze naše civilizacije i povećavaju šanse za njezino rušenje, te za zamjenu sustavom u kojem će se nasilno izmjenjivati anarhija i tiranija.

Iskreno vaš,

THEODORE ROOSEVELT BEZAKONJE U PORASTU

Na ovu temu Jewish Exponent kaže:

„'Zemlja se napunila nasiljem.' (Postanak 6:11.) Jesu li ove riječi danas išta manje istinite nego što su bile u danima o kojima govori Biblija? Nasilje gomile, rasna mržnja, podjarmljivanje slabijih naroda – to su stvari koje veliki dio čovječanstva danas prihvaća gotovo kao uobičajene. Svako izbijanje bezakonitog nasilja dodaje ulje na vatru raspirujući plamen strasti i mržnje, sve dok se poštovanje prema zakonu i autoritetu ne počne ismijavati, a cijele se zajednice u bespomoćnoj nemoći ne poklone pred okrutnim, brutalnim instinktima neobuzdane gomile.”

Istina je da svi dobri ljudi moraju imati hrabrosti za svoja uvjerenja i svoja vjerska ispovijedanja u usađivanju lekcije o poštivanju zakona. Gomila koja spaljuje crnca na lomači, čak i ako je kriv za najgnusniji zločin; časnik visokog ranga koji nemilosrdno naređuje svojim podređenima da pale i ubijaju, čak i kada prevladava stanje pobune; vojnik koji primjenjuje đavolsko mučenje vodom na zatvoreniku koji ne želi govoriti – svi su oni neprijatelji ljudskog društva. Opravdavanje njihovih prijestupa jednostavno je poziv na uvođenje vladavine bezakonja, koja na kraju mora rezultirati trijumfom anarhije i vladavinom nerazumne rulje. Neuspjeh u izricanju primjerene kazne za takve prijestupe na kraju

će rezultirati paralizom pravnih i uređenih oblika vlasti. „Okrutna i neobična kazna” zabranjena je Ustavom Sjedinjenih Američkih Država, koji time ne progovara samo jezikom vladine vlasti, već izražava božanski prosvjed protiv čovjekove nečovječnosti prema čovjeku.

Pitanja koja proizlaze iz ovih ponavljajućih prikaza bezakonja sežu do korijena svih vjerskih i etičkih načela. Ignorirati ih najgori je oblik vjerskog kukavičluka. Opravdavati ili braniti ispade protiv temeljnog zakona najopasniji je jer je ujedno i najpodmukliji oblik izdaje. Civilizirano društvo ne može postojati tamo gdje se prijestupnicima protiv zakona države ne sudi mirno, pošteno i nepristrano; niti religija može vršiti svoj pravi utjecaj na savjesti ljudi ako ih ne uči da bezuvjetno pokazuju spremnu poslušnost ustavnim vlastima. Ovo je lekcija koju svi dijelovi naroda moraju naučiti. Ako je brzo ne nauče, mračni i tužni dani čekaju one koji vole svoje bližnje.

Apostol je prerekao da će zli ljudi i zavodnici napredovati sa zla na gore, te da će neposlušnost roditeljima, tvrdoglavost, hvalisavost i ljubav prema užicima radije nego ljubav prema Bogu obilježiti stanje nominalnih kršćana na kraju ovog doba. A ako je tako, kakve tek divlje neumjerenosti možemo očekivati od onih koji nemaju čak ni „obličje pobožnosti”? Sveto pismo jasno ukazuje da će rezultat biti svjetska anarhija – bezakonje.

Iz tri razloga svi koji su od Istine trebali bi biti posebno na oprezu kako bi utjecaj svake njihove riječi i djela bio u skladu sa zakonom, redom i mirom. (1) Zapovijed glasi da svatko, koliko je do njega, „bude u miru sa svim ljudima” (Rim. 12:18), i da ne bude „svađalica” niti „nasilnik” niti „onaj tko se miješa u tuđe poslove”. (Titu 3:2; 1:7; 1. Pet. 4:15.) (2) Takva „razumnost” (Fil. 4:5) preporučit će evanđelje koje propovijedamo i dati nam veći utjecaj u njegovoj službi. (3) Može doći vrijeme kada će duh gomile biti potaknut protiv nas kao što je bio potaknut protiv apostola i drugih ranih kršćana. Iako bismo se trebali radovati mučeničkoj smrti ako je to Božja volja, ne bismo trebali činiti ništa što bi poticalo ili podupiralo takvo bezakonje. Učiteljeva riječ glasi: „U svojoj postojanosti spašavajte svoje duše!”

RAT U MAKEDONIJI, BUGARSKOJ I TURSKOJ

Trenutni su izgledi da je rat ozbiljno započeo na Balkanu i nijedno ljudsko biće ne može reći gdje će završiti. Nama se čini da je to potpuno politički rat, a ne rat muslimana protiv kršćana. Koliko možemo procijeniti, kršćanstvo je u toj regiji samo nominalno. Herald daje prilično dobar sažetak situacije kako slijedi:

„Bugarski i makedonski agitatori počinili su kontinuirane zločine u nadi da će zapaliti mase, i očito

su uspjeli iscrpiti tursko strpljenje. Turčin je do sada bio suzdržan naredbom Sila da se drži podalje od Bugarske i da uvede propisane reforme u Makedoniji. Sada telegrafska izvješća ukazuju na to da je Turčin odbacio tu suzdržanost i da namjerava odmah započeti kampanju pljačke i pokolja, potičući fanatične muslimane da istrijebe kršćanske remetitelje.

„Ovaj rat istrebljenja upravo je ono što su bugarski agitatori pokušavali izazvati. Ne vjeruju da će Rusija i Austrija dopustiti Turcima da unište kršćansko stanovništvo balkanskih država. Njihov je program prvo da Bugarska objavi rat u ime Makedonaca i da održava nemire dok Rusija ili Austrija, ili možda obje, ne interveniraju. Njihov je krajnji cilj da se balkanska područja oduzmu turskoj vlasti, i nije nevjerovatno da će turska odluka o započinjanju aktivnih operacija dovesti do tog rezultata. Sile nisu željele biti upletene u to, ali možda će im biti nemoguće ostati po strani, jer kad Turčin jednom krene, ne poznaje ni razum ni humanost.

„Ako se Rusija uključi, nema sumnje da će nastojati natjerati Tursku da kao cijenu neprijateljstva preda Carigrad i Bospor. To će Rusiji omogućiti pristup Sredozemlju. Dugo je željela doseći taj cilj. Na kraju posljednjeg rata s Turskom u tome su je spriječile druge europske sile svojim uplitanjem. Od tada je izbjegavala sukobe kako bi razvila svoju financijsku poziciju i industrijske resurse. Ali ako Rusija bude prisiljena boriti se za obnovu mira na svojim balkanskim granicama, neće ponovno biti prevarena. Preuzet će izravno upravljanje nemirnim teritorijem, a uz to će preuzeti i željeni izlaz na južno more. Stoga se situacija može smatrati vrlo ozbiljnom.”

SPALJENI ŽIVI MAČIĆI

DRUŠTVO ZA ZAŠTITU ŽIVOTINJA OPTUŽUJE ŽENU ZA STRAŠAN ČIN OKRUTNOSTI

Gospođu Fannie Salmosky s adrese Pike Street 1534 za okrutnost prema životinjama optužio je zastupnik za zaštitu životinja Edward Thompson pred sucem G. F. Oyerom. Navodi se da su u srijedu neki dječaci u njezino dvorište stavili košaru s groždem koja je sadržavala pet malih mačića. Žena je čula mačiće kako mijauču, i nakon što ih je pronašla u košari, naredila je svom malom sinu da baci košaru u vatru koja je gorjela na ulici. Dječak je uzeo košaru i bacio je u plamen. Mačići su počeli osjećati toplinu košare koja je gorjela i glasno su zaplakali. Žena je uhićena i puštena uz jamčevinu od 300 dolara do saslušanja. – *Pittsburg Gazette*.

Zar se ne čini nevjerovatnim da danas, u naše vrijeme, kada prevladavaju osjećaji protivljenja okrutnosti i kada se okrutnosti mračnog doba tako općenito osuđuju, vjerovanja iz tih vremena još uvijek imaju svoje pristaše, koji nekako smatraju da časte Boga pripisujući mu karakter okrutnosti i okrutne namjere prema njegovim ljudskim stvorenjima – namjere koje zasjenjuju najniže okrutnosti poznate najpokvarenijima na zemlji? Oh, sramote! Neka se Bog pokaže istinitim, makar svaki čovjek bio lažac! Vratimo se Bibliji i uvjerimo se da je Gospodin istinit kada kaže: „Njihov strah prema meni nije od mene, nego je naučen po zapovijedima ljudskim.” – Izaija 29:13.

Ponovno ispitivanje te teme pokazat će da su pogrešna shvaćanja biblijskih učenja izgrađena na nesvjesnom iskrivljavanju jezika koje čini da riječi poput: propast, izgubljen, izgubiti život, uništiti, smrt, itd., znače svoje potpune suprotnosti, tj. biti sačuvan u mukama zauvijek. Kada naučimo riječima davati njihovo pravo značenje, i kada naučimo da je vatra u prispodobama simbolična, baš kao i ovce i jarci te pšenica i kukolj; da je Knjiga Otkrivenja u potpunosti simbolična, i da njezino „jezero ognjeno i sumporno” znači „drugu smrt” (Otkrivenje 20:14), tada će naše oči početi gledati onkraj dima i zbrke mističnog Babilona. Tada ćemo moći vidjeti pravi Božji karakter te ga voljeti i hvaliti svim srcem.

PLES RADIJE NEGO POBOŽNOST

Prof. Goldwin Smith, čija je književna reputacija svjetski poznata, primjećuje sljedeće:

„Metodizam je u Engleskoj potišten jer je rast Crkve iznosio samo jedan posto. Vođe se žale da revnost hladi, da se igranje vista preferira u odnosu na sastanke, a ples u odnosu na pobožnost. Izvorni entuzijizam, koji je u svoje vrijeme činio čuda, obavio je svoj posao i sada je potrošen. Nema koristi, a postoji znatna opasnost, u pokušajima održavanja njegovih šupljih formi. Običan čovjek mora imati zadovoljstvo, bilo da je to vist, valcer ili nešto treće; bez toga ne samo da bi život bio sumoran, već bi se i karakter pokvario. Razumna količina toga u nevinim oblicima gotovo je jednako potrebna kao i hrana. Također, to ne ometa duhovni život, ako se pod duhovnim životom misli na život u kojem se teži karakteru superiornijem od naših životinjskih potreba i želja. Čini se da je Metodistička crkva na ovom kontinentu prepoznala tu činjenicu i da na različite načine njeguje element društvenog uživanja u vjerskoj zajednici. Njezina opasnost ovdje, i to ozbiljna opasnost, leži u tome da bi na mjesto duhovne težnje mogla stupiti društvena i politička ambicija.”

VAŠA PRAVEDNOST

„Vi ste svjetlo svijeta;... neka vaše svjetlo svijetli... Nemojte misliti da sam došao ukinuti Zakon ili Proroke: nisam došao ukinuti, nego ispuniti. Jer zaista, kažem vam, dok nebo i zemlja ne prođu, ni jedna jota ni jedna točka neće proći iz Zakona dok sve ne bude ispunjeno. Tko god, dakle, prekrši jednu od ovih najmanjih zapovijedi i tako poučava ljude, zvat će se najmanjim u Kraljevstvu nebeskom; ali tko god ih vrši i poučava, taj će se zvati velikim u Kraljevstvu nebeskom. Jer kažem vam, ako vaša pravednost ne bude veća od pravednosti pismoznanaca i farizeja, nikako nećete ući u Kraljevstvo nebesko.” – Matej 5:14-20.

Gospodinova propovijed na gori, iz koje su ove riječi odabrane za naše razmatranje, bila je govor izvanredan po svojoj jednostavnosti i težini. Od početka do kraja u njemu nema pokušaja književnog ukrašavanja, govorničva niti maštovitih uzleta da bi se ugodilo i zabavilo. Njegov je cilj bio poučiti, i to je učinio na najjednostavniji i najsnažniji način. Također će se primijetiti da ovom prilikom nije tražio javno mjesto gdje bi se mogla okupiti najveća publika; naprotiv, odabrao je mjesto povučenosti gdje je mogao biti sam sa svojim učenicima. Mnoštvo ga je okružilo da bi svjedočilo njegovim čudima i čulo njegove riječi, i on je izliječio njihove bolesti i poučio ih mnogim stvarima, ali ovaj je govor bio posebno namijenjen njegovim učenicima, kućanstvu vjere. I ovdje je vjerno zabilježen, kako bi njegove upute mogle doprijeti do cijelog kućanstva, čak do kraja doba. Dakle, dok razmatramo ove riječi našeg Gospodina, gotovo možemo zamisliti da smo u društvu s Petrom, Jakovom i Ivanom, te mnogom braćom i sestrama rane Crkve, i da i mi sjedimo na travnatim padinama gore slušajući riječi dok padaju s usana najvećeg propovjednika kojeg je svijet ikada poznao. I dok se udaljavamo od tog svetog mjesta, nemojmo biti zaboravni slušatelji, nego pohranimo riječi života; neka se duboko ukorijene u naša srca i donesu svoj bogati plod za vječni život.

Ovaj dio Gospodinove propovijedi ukazuje na odgovornost prema primljenoj Istini koje se, nažalost, mnogi kršćani ne pridržavaju pažljivo i ne uzimaju je u obzir. Obratite pažnju na izraz: „Vi ste svjetlo svijeta;... neka vaše svjetlo svijetli.” I ponovno je rekao: „Dok sam u svijetu, ja sam svjetlo svijeta;... tko me slijedi, neće hodati u tami, nego će imati svjetlo života.” (Ivan 9:5; 8:12.) A sada, poučeni i prosvijetljeni iz njegove Riječi, trebali bismo se sjetiti da smo mi, kao njegovi predstavnici, svjetlo svijeta i da bismo trebali stalno održavati naše svjetlo upaljenim i sjajnim – da moramo pustiti naše svjetlo da svijetli kako oni koji nas slijede ne bi hodali u tami.

Svjetlo je simbol Istine, kako u Svetom pismu tako i u svakodnevnom govoru. Dakle, izraz „Vi ste svjetlo

svijeta;... neka vaše svjetlo svijetli” ekvivalentan je rečenici – „Sada ste toliko prosvijetljeni Istinom da ste sami postali živi predstavnici Istine. Stoga je nemojte ni na koji način skrivati, nego neka sjaji sve više i više, kako bi i drugi mogli biti blagoslovljeni njome.” Ova Istina je „svjetlo života”; to je ono što svijet treba – ono što svi moraju imati prije nego što mogu postići vječni život. Ljudi moraju znati Istinu prije nego što ih Istina može osloboditi od ropstva grijeha i smrti; moraju znati Istinu prije nego što ih Istina može očistiti i posvetiti. Božja je volja, dakle, da svi ljudi dođu do točnog spoznanja Istine. (1. Tim. 2:4.) I stoga je dužnost svakog Božjeg djeteta biti vrlo aktivno u širenju Istine – u puštanju svog svjetla da svijetli i u održavanju istog upaljenim i sjajnim.

„Pripremljene i goruće!” 'Pripremljene i goruće!’” kaže neki promišljeni duh. „Često sam sa žarom pjevao te riječi, 'Neka donja svjetla gore,' 'Pripremite svoje svjetiljke,' itd., ali što to znači?’” To znači da moramo vrlo pažljivo obratiti pažnju na riječi života kako bismo došli do točnog spoznanja Istine, i da moramo pažljivo i vjerno ukloniti svaki trag pogreške čim nam postane očit – bilo da je to pogreška u doktrini ili u našem svakodnevnom ponašanju i razgovoru – tako da čisto svjetlo božanske Istine može sjati sa što manje prepreka, kroz medij čistog i prozirnog karaktera. (Kao što se u svjetiljci mora obrezati fitilj da bi svjetlost bila jasnija, tako i mi moramo čistiti svoj karakter.)

Žalosna je činjenica da se mnoga Gospodinova djeca čine vrlo ravnodušnim prema ovom pitanju obrezivanja i pripreme svojih svjetiljki. Dobiju neku Istinu i s njom mnogo pogrešaka; i umjesto da pokušaju eliminirati pogrešku, drže i poučavaju oboje zajedno, tako da svjetlo koje šire nije čisto svjetlo, već je obojeno i iskrivljeno sjenama s kojima je pomiješano. I opet, čak i kada se drži mnogo čiste Istine, postoje oni koji ne dopuštaju da ona ima svoj učinak čišćenja na karakter, pa je svjetlo zamagljeno i krivo predstavljeno nečistim medijem kroz koji prolazi. Svi koji nastave tako držati sveto povjerenje Istine zapravo su nedostojni toga i na kraju će je izgubiti; jer je napisano, „Svjetlo [Istina] je posijano za pravednike”; a takva ravnodušnost prema zahtjevima Istine je nepravednost.

U Gospodinovo vrijeme bilo je onih koji su se otvoreno izjašnjavali kao učitelji i predstavnici božanske Istine. Pismoznanci i farizeji tvrdili su da su vrlo revni za Istinu i smatrali su se vrlo zaslužnim manifestacijama njezine pročišćavajuće moći. Tvrdili su da imaju svjetlo i da ga puštaju da svijetli. „Bože,” rekao je farizej, „zahvaljujem ti što nisam kao drugi ljudi... Postim dva puta tjedno, dajem desetinu od svega što posjedujem.” Ali Gospodin je rekao: „Jao

vama;... izvana se činite pravedni ljudima, ali iznutra ste puni licemjerja i prijevare.” Tako su izgledali u Gospodinovim očima; ali su ih ljudi poštovali i častili te smatrali svetima i vodičima na putu Istine i svetosti. Božjem zakonu su se usuđivali dodati svoje isprazne i glupe tradicije, koje su poništavale Božji zakon, i bili su vrlo revni u poučavanju tih tradicija narodu.

U tome su ti učitelji bili neopravdani. Božji zakon bio je otvoren pred njima, i bila im je privilegija i dužnost biti ispravno informirani u vezi s njim. A posebno nakon što je Krist došao i svojim učenjem učinio Istinu tako očitom, a apsurdnost njihovih ispraznih tradicija tako jasnom, bili su bez opravdanja. I Gospodinova optužba za licemjerje dobro je odgovarala njihovom slučaju kada su odlučno odlučili držati i poučavati tradicije starješina i suprotstavljati se sve većem svjetlu Istine koje je činilo njihovu apsurdnost tako očitom.

Pismoznanci i farizeji imali su mnogo Istine: imali su cijeli Božji zakon i tvrdili su da vjeruju u njega i poučavaju ga; ali su ga jadno obojili i iskrivili svojim tradicijama i svojim stvarno neplemenitim, iako izbijeljenim, karakteristikama. I kao rezultat toga, njihovi naponi, navodno da ljude obrate Bogu, rezultirali su samo stvaranjem više licemjera poput njih samih.

„Kažem vam,” rekao je Gospodin svojim učenicima, „ako vaša pravednost ne bude veća od pravednosti pismoznanaca i farizeja, nikako nećete ući u Kraljevstvo nebesko.”

Pazimo se te vrste pravednosti koja ljudima može izgledati lijepo i pohvalno, ali koja je, u Božjim očima, samo laž i licemjerje. Bog, koji čita srce, brzo razaznaje motive s kojima primamo ili širimmo Istinu; i zaista je lud onaj čovjek koji pokušava trgovati ovim božanskim blagom za sitne dobitke ovog prolaznog života, koji radije drži i poučava pogrešku te

zamagljuje ili se suprotstavlja Božjoj Istini, ili je prodaje nakon što ju je jednom prihvatio, za novac, utjecaj ili popularnost među svojim umirućim suputnicima na putu do groba, ili za bilo koju drugu naknadu.

Ipak, postoje neki koji, iako ne licemjerno trguju Istinom, u određenoj je mjeri podcjenjuju, i koji će, kako u sadašnjosti tako i u budućnosti, biti gubitnici zbog toga. Ako dopustimo predrasudama, ili nekoj mjeri samopromocije, ili ponosa, ili borbenosti, ili bilo čemu drugome, da ometaju slobodu iskrene jednostavnosti i duha krotkosti koji jedini priliči tragačima za Istinom, naći ćemo se kako se približavamo farizejskom duhu koji, kada potpuno sazrije, postaje očito licemjerje. Oni koji izbjegavaju takvu sklonost, i koji, dakle, u krotkosti i iskrenosti potpuno prihvaćaju Istinu i revno je poučavaju po svaku cijenu ili žrtvu, bit će, kaže Gospodin, nazvani velikima u Kraljevstvu nebeskom; dok će oni koji drže i poučavaju određenu mjeru pogreške kada im je bila privilegija imati čistu Istinu, da su bili u pravom stanju srca da je prime, biti nazvani najmanjima u Kraljevstvu nebeskom. – Matej 5:19.

Predrasude i razne stare deformacije karaktera često uvelike usporavaju napredak nekih od Božje iskreno posvećene djece; i kao posljedica toga, njihovi su naponi, koji su zaista namijenjeni Božjoj službi, pogrešno usmjereni, i nalaze se kako vjeruju i poučavaju suprotno Istini u točkama gdje je Božja Riječ vrlo jasna. Pazimo se ovih stvari, i marljivo odbacujući svaku prepreku našem osobnom napretku na putu Istine i našoj korisnosti u Gospodinovoj službi, trčimo sa strpljenjem, s krotkošću i marljivošću utrku koja je pred nama, gledajući na Isusa, koji je rekao: „Moja milost ti je dovoljna. Moja se snaga usavršava u slabosti.”

SVETI LUKA KAO UMJETNIK

Sveti Luka, evanđelist, liječnik i povjesničar, prema tradiciji je bio slikar. Možda u slikovitim kvalitetama njegovog pisanja možemo pratiti podrijetlo ovog pobožnog mišljenja. Postoji legenda da je naslikao portret Djevice Marije, a svakako je veći dio onoga što znamo o majci našeg Gospodina zahvaljujući svetom Luki, koji nam je sačuvao Magnificat i u riječima naslikao tu poetsku sliku Rodenja, ukrašenu Nunc Dimittisom i Benedictusom, koje likovna umjetnost nikada nije prestala reproducirati. Trenutno postoji široko rasprostranjena želja za otkrivanjem osobnosti svih velikih pisaca, i sigurno nema nikoga tko ima osjećaj za kršćanstvo, a da ne žali zbog našeg neznanja o četvorici evanđelista. Sveti Luka je jedini čiji je karakter moguće oblikovati u neku određenu ideju. Čak i u njegovom slučaju moramo se uglavnom oslanjati na

nagađanja, jer se skromni kroničar Djela apostolskih namjerno povukao iz vidokrug svojih čitatelja. Nikada nam ne govori tko je bio, niti traži našu sućut ili pohvalu za mnoge teškoće koje su on i sveti Pavao podnijeli, i mnoge heroizme koje su zajedno pokazali. Nikada čak ni ne otkriva svoju prisutnost osim upotrebom zamjenice „mi”. Sve što sigurno znamo je da „ljubljeni liječnik” nikada nije iznevjerio svog prijatelja, već je bio s njim kada se ovaj „spremao biti prinesen”. Nema izravnih dokaza o tome je li bio Židov ili Grk, ali mnogi autoriteti, uključujući Renana i profesora Ramsaya, drže se potonjeg zaključka. Običnom čitatelju njihovo bi se mišljenje činilo uvjerljivijim. Sveti Luka pokazuje malo simpatije prema Židovima kao naciji, i uvijek ih prikazuje kao one koji ometaju rad Crkve. S druge strane, pokazuje

određenu toleranciju prema poganskoj religiji oko sebe, te pravedno i suosjećajno razumijevanje stava rimskih upravitelja prema novoj vjeri.

Ali bez obzira pripadao li „narodu” ili „nacijama” [Židovima ili poganima], povjesničar je bio umjetnik – čovjek velikog književnog genija, čija nebeski nadahnuta namjera, dok je nadahnjivala njegov rad, nikada nije zasjenila njegovu umjetničku vještinu. Cilj knjige Djela apostolskih, kako je mi čitamo, dvostruk je. Prvo, autor želi nacrtati sliku rane Crkve dok je još bila samo izdanak judaizma; i drugo, želi opisati razbijanje židovskih okova od strane pravog junaka knjige – svetog Pavla. Nadahnut svojom čudesnom – skloni smo reći grčkom – ljubavlju prema ljepoti i sreći, sveti Luka započinje s prekrasnom slikom rane kršćanske zajednice. Idealni društveni život prevladavao je među braćom. „Nitko nije oskudijevao,” jer „imali su jedno srce i jednu dušu.” Nitko „nije nazivao ništa svojim, već su sve imali zajedničko,” i „lomeći kruh po kućama, uzimali su hranu s radošću i prostodušnošću srca.” Rečeno nam je da je „veliki mir bio na svima njima,” i da su posjedovali izvanredne darove iscjeljivanja. Njihov rastući utjecaj među ljudima uznemirio je visoke svećenike, koji su, „sumnjajući koliko će to narasti,” pozvali apostole da se pojave pred njima i pokušali ih obvezati na šutnju. Petar i Ivan, međutim, odgovorili su svojim optužiteljima s neustrašivom hrabrošću, rekavši: „Je li pravo pred Bogom slušati vas više nego Boga, prosudite sami,” i toliko su impresionirali učenog Gamaliela svojim uvjerenjem da je molio svoju braću da ih puste na miru kako ne bi ispalo da se bore protiv samoga Boga. Kada im je prijetilo progonstvo, sveti Luka nam pokazuje učenike kako se okupljaju i mole da Bog, videći njihovu opasnost, „da svojim slugama da sa svom smjelošću govore njegovu riječ, pružajući svoju ruku da iscjeljuje, da se znamenja i čudesa čine po imenu njegova svetog sluge Isusa.” Na sljedećoj slici koju nam sveti Luka prikazuje, stanje Crkve je nešto promijenjeno. Bratstvo se znatno proširilo, a primjećujemo i smanjenje rane jednostavnosti i radosti. Rečeno nam je da je među kršćanskim siromasima nastalo mrmljanje jer su neki bili bolje zbrinuti od drugih; – očito je da to više nije zajednica dobara. Određeni ljudi su izabrani za rad na praktičnoj filantropiji, među njima i Stjepan, koji je, uvrijedivši ortodoksne Židove, postao prvi mučenik. U predstavljanju Stjepana svojim čitateljima, sveti Luka malo odstupa od svoje uobičajene metode crtanja karaktera. Općenito se strogo pridržava dramske metode i dopušta svojim likovima da se otkriju vlastitim riječima. Ali u slučaju Stjepana nije tako, i svijet poznaje Stjepana bolje po onome što nam sveti Luka govori o njemu nego po dugom govoru koji mu se pripisuje. Njegov biograf, a ne njegova rječitost, nas uvjerava da je „bio pun vjere i snage,” i da njegovi slušatelji „nisu

molgli odoljeti mudrosti i Duhu kojim je govorio,” tako da su „svi koji su sjedili u vijeću, uprevši pogled u njega, vidjeli njegovo lice kao lice anđela.” Opisom njegovog stvarnog mučeništva, ovaj dojam duhovne fascinacije potvrđuje se u umu čitatelja, i možda je slika Stjepana kako „gleda u nebo,” vidi „slavu Božju,” i oprašta svojim neprijateljima, dok oni, „probodeni u srcu, škrguću zubima na njega,” po pukoj ljepoti prikaza najfiniji odlomak u Djelima apostolskim. Ovaj trenutak tragedije onaj je koji sveti Luka bira kao trenutak u kojem predstavlja svetog Pavla. „Svjedoci su položili svoje haljine do nogu mladića po imenu Savao.”

Još jednom se scena mijenja. Od sada se čitateljev interes usmjerava na Pavla – njegovo obraćenje, njegove opasnosti, njegove kušnje i njegove obrane. Dok čitamo Pavlove riječi kako ih je zabilježio njegov prijatelj, nemoguće je ne zapitati se u kojoj su mjeri bile izmijenjene prolaskom kroz um druge osobe. Je li Lukino izvješće uvijek bilo točno? Doslovna točnost sigurno je bila nemoguća. To ne dolazi u obzir. Ako je govor trajao nekoliko sati, nije moguće sažeti ga u kratki odlomak i zadržati doslovnu točnost. Ipak, kratko izvješće može biti istinito. Čovjek može u deset minuta dati prikaz govora koji je čuo u Donjem domu, i može istinito prenijeti i srž onoga što je rečeno, kao i stil te mentalne karakteristike govornika, iako odustane od pokušaja doslovnog ponavljanja rečenica. Takvo se izvješće ne bi moglo nazvati izmišljenim, iako nužno zahtijeva određeno razumijevanje i maštu izvjestitelja. Izvješće bi ostalo suštinski istinito, a u ovom pitanju suštinske istine, što se tiče svetog Pavla, svaki čitatelj Biblije koji ima i najmanje razumijevanja karaktera može provjeriti svetog Luku. Je li Pavao, čije avanture pratimo u Djelima, isti onaj savršeno originalni karakter koji nam se tako neskriveno otkriva u vlastitim poslanicama? Nesumnjivo jest. Nitko ne bi mogao ne prepoznati Velikog Apostola.

Ipak, svaki portret u određenoj mjeri otkriva slikara, i u svim Lukinim skicama karaktera vidimo istu odbojnost prema dogmatizmu i isti pravedan stav prema „onima sa suprotne strane.” Posebno se zadržava na bilo kojoj simpatičnoj aluziji na klasično stajalište koje su apostoli iznijeli, ponavljajući s očitom simpatijom riječi koje je izgovorio sveti Pavao sugerirajući Božju blizinu onim filozofima koji su ga „tražili”; i opet, kada Pavao sprječava narod da ga obožava, uhvatimo djelić Lukinog umjetničkog uvažavanja radosti urođene stajalištu koje, iako pogrešno, svjedoči o Božjoj dobroti, „koji je u prošlim naraštajima dopuštao svim narodima da idu svojim putovima. Ipak, nije ostavio sebe bez svjedočanstva u tome što je činio dobro, davao vam kišu s neba i plodna godišnja doba, ispunjavajući vaša srca hranom i radošću.”

Kroz cijelu svoju knjigu sveti Luka pokazuje karakteristike čovjeka širokog obrazovanja. Čini se da

gotovo dijeli iznenađenje visokog svećenika nad elokvencijom i snagom Petra i Ivana, „vidjevši da su neuki i neobrazovani ljudi,” i pokazuje ono nepovjerenje prema mnoštvu koje je tako uobičajeno kod ljudi iznimnih darova i iznimne kulture. Svjedočite njegovim aluzijama na „prostake,” i njegovom prikazu masovnog okupljanja efeških srebrara, gdje su „jedni vikali jedno, a drugi drugo, jer je zbor bio zbunjen i većina nije ni znala zašto su se okupili.” Iznenađne promjene mišljenja u gomilama privlače pažnju povjesničara. Opisuje kako su barbari s otoka na kojem je Pavao doživio brodolom, vidjevši ga ugrizenog od zmije, zaključili da mora biti nekakav ubojica koji bježi od pravde, a kojeg je osveta sustigla. „Očekivali su da će oteći ili iznenađa pasti mrtav; ali nakon što su dugo čekali i vidjeli da mu se ništa loše ne događa, promijenili su mišljenje i rekli da je bog.” Opet vidimo trag istog osjećaja u gotovo satiričnom prikazu ponašanja židovske rulje pred Galionom, kada

su, bez ikakve dosljednosti, tukli Sostena u sudnici jer se nisu mogli osvetiti Pavlu, i osjećamo da sveti Luka nije potpuno bez simpatija prema nadmenom Galionu, koji je promatrao ono što je smatrao svađom „o riječima i imenima i vašem zakonu,” i kojega „nije bilo briga ni za što od toga.” Samom Galionu nikada nije moglo pasti na pamet da će njegovo ime biti poznato dvije tisuće godina kasnije isključivo u vezi s malim neredima koje je jedva i primijetio, kao što ni Festu nije palo na pamet koliko će povijest gorko satirizirati njegovo prezirno sažimanje kršćanstva kao pitanja židovskog „praznovjerja,” i „nekog Isusa koji je umro, a za kojega je Pavao tvrdio da je živ.” Čovjek ima varljivo pamćenje. Beznadno je reći čega će se sjećati, ili procijeniti koliko će zaboraviti. Agripa, Feliks, Fest, Galion, bili bi kao mrtvi ljudi izvan pameti da nije bilo Lukinog kista. Sveti Luka je pokazao gdje leži „prednost umjetnika nad kraljem.” – *London Spectator*.

STRPLJIVO ČEKANJE NA GOSPODINA

– 2. SAMUELOVA 2:1-10; 5:1-10. – 13. RUJNA. –

„Kako je dobro i kako je ugodno kad braća žive zajedno u jedinstvu!” – Psalam 133:1.

„Apostol piše: 'Trebate strpljivosti.' 'U svojoj strpljivosti spašavajte svoje duše,' poučava naš Gospodin. 'Neka ta strpljivost ima savršeno djelo, da biste bili savršeni i potpuni, ne oskudijevajući ničim,' objašnjava apostol. Vrlo očito, strpljivost stoga uključuje druge milosti karaktera – podrazumijeva njihovo posjedovanje do određene mjere. Među Gospodinovim narodom strpljivosti sigurno mora prethoditi vjera, a stupanj strpljivosti vrlo općenito mjeri količinu vjere. Kršćaninu za kojeg se utvrdi da je nestrpljiv i nemiran očito nedostaje vjere prema Gospodinu; jer inače bi mogao počivati u Gospodinovim milostivim obećanjima i čekati njihovo ispunjenje. Nakon što je primijenio razumnu marljivost i energiju, trebao bi biti zadovoljan time da rezultate, kao i vremena i razdoblja, prepusti Gospodinu.”

Naša se lekcija bavi time kako je David stekao kraljevstvo za koje ga je još kao pastira pomazao prorok Samuel. Njegovo strpljivo povjerenje u Gospodina i čekanje na Njegovo vrijeme i način da mu preda kraljevstvo vrijedni su pažnje i čine najistaknutiju značajku ove lekcije. Kao mladić, pokazao je strpljenje dok mu Gospodinova providnost nije pružila priliku da se susretne s Golijatom i bude unaprijeđen na položaj satnika u vojsci, te da postane zet kralja Šaula. Zatim je došlo do zastoja u njegovoj karijeri, kada ga je kralj sedam godina tretirao kao odmetnika, a njegovi sunarodnjaci su ga više-manje tako i smatrali. Vidjeli smo njegovo strpljenje u tim teškim okolnostima i primijetili njegovu nesprenost

da požuri Gospodinove planove, u koje je potpuno vjerovao, njegovu nesprenost da digne ruku protiv kralja ili da odobri da ga usmrti netko drugi. Ova lekcija nam pokazuje da je čak i nakon Šaulove smrti David strpljivo čekao na Gospodina da mu, na svoj način, da obećane počasti i vlast.

Neko vrijeme prije Šaulove smrti, David i njegovih šest stotina sljedbenika živjeli su u zemlji Filistejaca i bili tretirani kao saveznici; i kada su Filistejci krenuli u rat s Izraelom – da se bore protiv kralja Šaula, koji je bio neprijatelj Davida i njegovih drugova – izgledalo bi čudno da su ovi odbili sudjelovati u ratu. U Gospodinovoj providnosti, vrlo milostivo su bili pošteđeni toga da se bore protiv svoje braće ili da izgledaju nezahvalno prema svojim domaćinima, Filistejcima, zahvaljujući odluci potonjih da bi radije htjeli da David i njegova družina ne idu s njima. Nakon poraza Šaula i njegove vojske, Filistejci su zauzeli znatan dio izraelske zemlje, i pred Davida se postavilo pitanje što bi trebao biti njegov ispravan korak – kako će mu Gospodin dati prijestolje Izraela, kako je obećao? Da je Davidovo srce bilo vjerno Gospodinu, poput igle prema polu, dokazuje činjenica da nije sam odlučivao što bi trebao biti njegov sljedeći korak, već je pitao Gospodina. To je vjerojatno učinio preko velikog svećenika Ebjataru. Dobio je Gospodinov odgovor i slijedio ga do slova, smjestivši se, sa svojim drugovima i njihovim obiteljima, u Hebronu i okolnim gradovima. David je bio iz plemena Judina, i smjestivši se tako u središnjem gradu tog plemena, gdje su on i

njegova obitelj bili dobro poznati, bio je siguran među prijateljima; – osim toga, Filistejci su mu bili prijatelji. Nije prošlo dugo prije nego što su ga ljudi iz njegovog plemena izabrali za svog kralja i pomazali ga u skladu s tim – usklađujući se tako s Gospodinovim izborom i pomazanjem, koje je bilo izraženo godinama prije.

Ovo je naizgled bio dobar početak prema ispunjenju Gospodinovog obećanja o kraljevstvu, ali stvar je opet odgođena za još sedam godina. Tijekom njih je David strpljivo gledao kako Išbošet, Šaulov preživjeli sin, biva pomazan za kralja nad jednom provincijom za drugom u Izraelu, i kako, sa svojim vojskovođom Abnerom, postiže pobjedu za pobjedom nad Filistejcima – naizgled se čvrsto uspostavlja u moći kraljevstva za koje je David zacijelo pretpostavljao da će doći njemu nakon Šaulove smrti. Iskustva tih sedam godina sigurno su bila jednako snažni testovi Davidove vjere i strpljivosti kao i bilo koja druga u njegovoj karijeri. Za čovjeka njegove hrabre naravi i energije, sklonost je morala biti da potvrdi dominaciju Jude nad ostalim plemenima, da ih proglasi pobunjenicima i pokuša ih osvojiti u ime Gospodina, pozivajući se na to da je on Gospodinov izbor, pomazan od Samuela, itd.

Davidov postupak tijekom tog vremena jasno pokazuje pravi karakter tog čovjeka. Vjerovao je da će ga Gospodin – koji je bio s njim dok je bio dječak, izbavio ga od lava i medvjeda, koristio ga kao izraelskog junaka u borbi s Golijatom i vodio ga do sada – nastaviti voditi i usmjeravati, ako ostane pokoran i bude djelovao samo u skladu s Gospodinovim smjernicama. Mudrost ovog postupka očita je iz pripovijesti. David je pokazao, ne samo u svojim odnosima s ljudima iz Jabeš Gileada već i u drugim prilikama, da nije gajio neprijateljstvo prema onima koji su bili Šaulovi prijatelji i prijatelji njegove obitelji. Čovjek manjeg srca postupio bi vrlo drugačije, ali ne bi bio „čovjek po Božjem srcu”. Davidov postupak bio je obramben. Znao je da pleme Juda djeluje u skladu s božanskim planom, i stoga, kada su Išbošet i njegova vojska pokušali prisiliti ljude Jude da priznaju Išbošeta, David i njegovi pristaše su se oduprli tom upadu, iako nemamo dokaza da je David pokušao proširiti svoju vlast nad ostalim plemenima – osim ako ga oni ne bi dobrovoljno prihvatili kao svog kralja. To su konačno i učinili, po isteku sedam i pol godina, te ga je velika krunidba učinila kraljem nad cijelim Izraelom. Njegovo strpljivo čekanje na Gospodinovo vrijeme i Gospodinov način očito je bilo mnogo bolje od bilo kojeg drugog postupka koji je mogao poduzeti. Gospodinova mudrost uvijek je superiorna; iako usred svojih kušnji Njegov narod, nesposoban vidjeti kraj od

početka, može imati previše povjerenja u svoje vlastite planove i metode, a premalo vjere u Gospodina.

Gospodinov narod danas trebao bi dobro uzeti k srcu ovu lekciju vjere, poslušnosti i strpljivog čekanja na Gospodina. I mi također čekamo Kraljevstvo te mir i blagoslov koji je Gospodin obećao da će doći s njim. I mi također vidimo Filistejce na putu i suparničku braću koja, iako su stvarno Gospodinova, ne vide Gospodinov plan za uspostavu Njegovog Kraljevstva tako jasno kao mi. Na nama je da strpljivo čekamo na Gospodina dok On koristi gnjev čovjeka kako bi proslavio samoga sebe, te da poravna put Gospodinu i da na kraju uvede Njegovo Kraljevstvo pod povoljnijim uvjetima nego što bi bilo moguće kada bismo mi pokušali djelovati sami za sebe, ili na bilo koji način ili u bilo kojem smislu ubrzati Njegove planove.

Ključni tekst je izvrstan, i primijenjen na ovu lekciju vidimo ga ilustriranog u Davidovom postupku. Iako je bio ratnik, hrabar i agresivan prema neprijateljima Gospodina i Izraela, David je bio naglašeno čovjek mira prema svojoj braći iz svih plemena; – pazio je da ih tretira kao braću i da učini sve što je u njegovoj moći da održi jedinstvo, bratsku ljubav i prijateljstvo. Iako su ga neko vrijeme pogrešno shvaćali i progonili, na kraju su ga cijenili i proglasili kraljem cijelog Izraela. Rezultat je bio taj da su sva braća, ujedinjena njegovim mudrim savjetima i ponašanjem, živjela zajedno u jedinstvu, i Izrael je imao mir i napredak, dok bi drugačijim postupanjem s Davidove strane lako mogao izbiti žestok i dugotrajan građanski rat.

Podsjećamo se također na činjenicu da su Gospodina progonila Njegova vlastita braća, ali, kako apostol objašnjava, „u neznanju su to učinili.” Radujemo se znajući da će, kada Gospodin potpuno uspostavi svoje Kraljevstvo, svi koji su Gospodinov narod, svi koji žele biti na strani pravednosti, radosno ga pozdraviti kao svog Kralja; i da će jedinstvo, mir i blagoslov tog slavnog Milenijskog doba daleko nadmašiti sve što naši umovi mogu shvatiti ili naši jezici izraziti. Poput našeg Gospodina, nastojmo biti mirotvorci i živjeti u jedinstvu Duha i u vezama mira sa svom braćom. Neka naše aktivnosti, naša borbenost itd., budu usmjerene protiv velikog neprijatelja i svih djela grijeha – uključujući ona u našim udovima, našem vlastitom palom tijelu. Mi, kao i sva braća, tako ćemo pronaći dovoljno angažmana za svaki borbeni element naše prirode na načine koji su ugodni Gospodinu, i pronaći ćemo zaposlenje za svaku ljupku i korisnu kvalitetu koju posjedujemo – u izgrađivanju jedni drugih i čineći dobro svim ljudima kad god za to imamo priliku, posebno kućanstvu vjere.

„Stoga, braćo, budite strpljivi do vremena Gospodinove prisutnosti” (Jakov 5:7)

EVANĐELJE PROPOVIJEDANO MRTVIMA

— 1. PETROVA 4:1-11. – 20. RUJNA. —

„Ne opijajte se vinom, u kojem je razuzdanost.” – Efežanima 5:18.

Apostolov argument je da mrtvi ljudi ne mogu griješiti; i da Gospodinovi posvećeni, posvetivši se čak do smrti, već smatraju sebe „doista mrtvima grijehu, ali živima Bogu u Kristu Isusu, Gospodinu našem.” (Rim. 6:11.) Postali smo sljedbenici onoga koji je, shvaćajući grešnost grijeha i to da je cijela ljudska obitelj beznadno pod njegovom vlašću, dao samoga sebe čak do smrti, da bi nas mogao otkupiti od grijeha i njegove plaće – smrti. Ako cijenimo našeg Gospodina i njegovo djelo, njegovu ljubav prema pravednosti i njegovu žrtvu za nas; i ako želimo biti istinski njegovi učenici, oni koji slijede njegove stope, to će značiti da ćemo se „naoružati istim umom” koji je on imao – istim protivljenjem grijehu, istom odlučnošću da položimo svoje živote suprotstavljajući se njemu te nastojeći pomoći u oslobađanju onih koji su pod njegovom vlašću. Ne da bi bilo koja naša žrtva mogla poništiti božansku presudu (budući da je Gospodinova žrtva sasvim dovoljna da to postigne), nego nam je dana privilegija da pokažemo svoju odanost njemu i načelima koja upravljaju njegovim ponašanjem: poticaj nam je da će oni koji pate s njim također dijeliti i njegovu slavu, njegovo Kraljevstvo, njegovu besmrtnost.

Oni koji su se posvetili do smrti u protivljenju grijehu sigurno neće namjerno griješiti, jer bi to dokazalo da se njihova volja promijenila – da više nisu začeti iz nove volje, novog uma, svetog Duha ili stava, već su ponovno oživjeli kao sluge grijeha. Takav bi postupak dokazao da su te osobe prestale biti Nova Stvorenja, a gubitak ovog novog života za njih bi značio Drugu Smrt. Ali sve dok ostaju spremno vjerni svojim zavjetima zajedništva s Kristom u njegovim patnjama, u njegovom protivljenju grijehu – dokle god se tako računaju mrtvima za grijeh i živima kao Nova Stvorenja, nemaju grijeha. Kao što apostol Ivan izražava: „Tko god ostaje u njemu, ne griješi; tko god griješi, nije ga vidio niti ga je upoznao;... tko god je rođen [začet] od Boga, ne čini grijeha, jer njegovo sjeme ostaje u njemu; ne može griješiti jer je rođen [začet] od Boga.” – 1. Ivanova 3:6,9.

Misao ovdje nije da bilo tko od Gospodinovog naroda postane savršen u tijelu, tako da nikada ne pogriješi u mislima, riječima ili djelima. Misao je da se nova volja smatra Novim Stvorenjem, odvojenim i različitim od tijela, tako da – dokle god je volja, srce, potpuno odana Gospodinu u protivljenju grijehu – tijelo se smatra mrtvim za grijeh, i stoga bilo koju od njegovih slabosti i nesavršenosti koje su nenamjerne, a koje nova volja (Novo Stvorenje) ne prihvaća, Gospodin ne broji, jer nas On ne poznaje po tijelu, već

po duhu. Tako se, kako apostol Pavao izjavljuje, „pravednost Zakona ispunjava u nama koji ne hodimo po tijelu [želeći mu služiti], nego po duhu [nastojeći činiti Gospodinovu volju].”

„Prošlo vrijeme našeg života,” spomenuto u recima 3 i 4, bilo je vrijeme kada smo bili tjelesni ljudi, prije nego što smo postali Nova Stvorenja, začeti od Gospodinovog Duha. To prošlo vrijeme i to prošlo iskustvo života sasvim nam je dovoljno – ne želimo više od toga, pronašli smo bolji život. Ne bismo se vratili u prijašnje stanje tjelesnog uma i otuđenja od Boga ni pod kojim uvjetima. Popis prijestupa koje spominje apostol – razvratnost, požude, pijanstva, pijanke, bančenja i odvratna idolopoklonstva – nisu bili isti kod svih nas, a ipak postoji određena količina podudarnosti u svakom slučaju. Neki od ranih kršćana bili su Gospodinovom milošću izbavljeni iz vrlo duboke degradacije uma i tijela, a neki od Gospodinovih ljudi danas su na sličan način podignuti iz dubina Sotone i grijeha, dok drugi, koji nikada nisu bili tako duboko degradirani, nisu podignuti iz tako velikih dubina. Međutim, svi koji imaju novi um potpunog posvećenja Gospodinu mogu prepoznati veliku promjenu u odnosu na um ili stav koji im je nekada bio prirodan.

Čak i oni rođeni od kršćanskih roditelja, koji su stoga rođeni na razini opravdanja, shvaćaju da su njihova prirodna srca imala veću ili manju sklonost prema stvarima grijeha, uključujući idolopoklonstvo – idoliziranje sebe ili drugih, novca, slave, utjecaja ili bilo čega drugog. Promjena se događa u svima, ali stupanj promjene nužno je obilježen stupnjem degradacije koja je prethodila našem posvećenju. Koliko bismo trebali biti zahvalni što smo u Gospodinovoj providnosti rođeni od kršćanskih roditelja i pod kršćanskim utjecajima! Koliko bi svi Gospodinovi ljudi trebali biti pažljivi da svako dijete koje su donijeli na svijet, ili će tek donijeti, dođe pod najpovoljnije utjecaje kako bi ih učinili prijemčivijima za „razumnu službu” potpunog posvećenja svega Gospodinu!

Idolopoklonički drugovi onih koji su nekada živjeli u grijehu nesumnjivo su govorili o njima kao o licemjerima kada su se ovi okrenuli od tih stvari, postajući mrtvi za njih, a živi prema Gospodinu i njegovoj službi. Njihova bi sklonost bila pripisati takvu promjenu nekom nečasnom motivu. Bilo bi izvan njihovog shvaćanja da bi itko dobrovoljno napravio takvu promjenu; zaista bi rekli da je taj put „neprirodan”! Slično tome, u naše vrijeme, oni koji izlaze iz nominalnog kršćanstva s njegovim oblicima

pobožnosti bez snage, s njegovim društvenim razuzdanostima, opijanjem duhom ovog svijeta i lažnim doktrinama (Otk. 17:2) te njegovim idolopoklonstvom novca, utjecaja itd., smatraju se čudnim ljudima, a njihova se razumnost često dovodi u pitanje. Tjelesni čovjek ne razumije zašto bi itko tražio više od onoga što bi bilo vanjski respektabilno i časno. Svijet nas ne poznaje, kao što nije poznao ni Gospodina. – Otk. 18:3.

Peti redak prema našoj uobičajenoj verziji čini se da se odnosi na one koji govore zlo, te kaže da će biti prisiljeni dati račun na dan suda – u Milenijskom danu, kada će im biti suđeno. To je nesumnjivo istina. Kao što je naš Gospodin izjavio, svaki postupak i riječ izrečeni na štetu Gospodina i njegovih vjernih primit će pravednu plaću – pravedno proporcionalnu njihovoj spremnosti u tom pitanju. Ali postoji i drugi način gledanja na ovaj redak, jednako istinit, i to povezivanjem s prethodnim retkom, tako da glasi: „Koji govore zlo o vama koji ćete dati račun onome koji je spreman suditi žive i mrtve.” Ova posljednja misao čini se više u skladu s cijelim svjedočanstvom Riječi o toj temi. Mi smo, Crkva, oni koji očekuju uskoro dati takav račun. Mi smo oni koji su posebno iskušavani i testirani tijekom sadašnjeg vremena, jer su nam svjetlo, znanje i prilika došli prije svijeta. Ovo je naše vrijeme iskušenja, a Gospodinova presuda ili odluka u vezi s time tko će činiti same izabrane, te u vezi s time tko će biti smatran dostojnim sunasljedstva s Gospodinom, upravo je ta odluka koja će biti donesena.

Apostol nastavlja s ovom mišlju, govoreći da je iz tog razloga (jer smo mi, koji smo mrtvi za svijet i živi prema Bogu, sada pozvani kao Gospodinova izabrana klasa) Evanđelje propovijedano nama koji smo (tako) mrtvi; kako bi nas, dok nas svijet sudi kao u tijelu poput svih drugih ljudi, Gospodin mogao suditi kao u duhu, začete za novost života. Ovo je u potpunom skladu s onim što smo vidjeli u prva dva odlomka ove lekcije. Svijet ne razaznaje da su Nova Stvorenja drugačija od drugih ljudi; stoga se čudi njihovoj odanosti, naziva je ludošću ili licemjerjem, a razaznajući nesavršenosti tijela možda ne može uvijek vidjeti tako veliku razliku između Novih Stvorenja i svijeta. Ali Bog, koji poznaje srce, i koji je od trenutka našeg posvećenja smatrao tijelo mrtvim, i koji nam kao Novim Stvorenjima, začetim duhovnim bićima, ne pripisuje ništa osim onoga što je namjerno pogrešno – On je taj s kojim imamo posla, i čijoj se naklonosti, ljubavi i obećanjima radujemo. Bog je „za nas”! Nitko ne može prevladati protiv nas; sve stvari moraju raditi zajedno za naše dobro, jer smo Njegovi, jer nas je pozvao prema svojoj namjeri, jer nastojimo hodati njegovim putem – ne po tijelu, već po duhu.

Kraj svih sadašnjih stvari je blizu. Sadašnje institucije, pod nadzorom „kneza ovoga

svijeta” (Sotone), i uglavnom kontrolirane njegovim duhom, uskoro će, prema božanskom obećanju, ustupiti mjesto novim uvjetima Božjeg Kraljevstva, kada će veliki Otkupitelj preuzeti svoju veliku moć i vladati – vezujući Sotonu i uklanjajući svu neposlušnost i sve što je suprotno pravednosti koja je od Boga. Mi koji tako vjerujemo možemo s velikom smirenošću gledati na promjenjive uvjete ovog sadašnjeg vremena; a zli govor svijeta i njegov antagonizam prema nama – zato što smo Nova Stvorenja, hodajući po duhu koliko god možemo – ne bi nas trebali uznemiravati, jer je veći onaj koji je na našoj strani od svih onih koji su protiv nas. Stoga bismo trebali biti razboriti – zauzeti ovaj razuman i ispravan pogled koji ne zanemaruje budućnost da bi vidio sadašnjost, već radije zanemaruje sadašnjost da bi vidio budućnost koja nam je prikazana u Gospodinovoj Riječi. Također trebamo bdjeti u molitvi, sjećajući se da sami po sebi nismo dovoljni za ove stvari, već da je „naša dostatnost od Boga.”

„Iznad svega,” potiče Apostol, oni koji su mrtvi za svijet, a svijet ih ne razumije, ali su živi prema Bogu i prihvaćeni kroz Krista kao Božji sinovi (unatoč svim manama tijela), trebali bi biti gorljivi u ljubavi jedni prema drugima. Oni koji shvaćaju pravu situaciju, koji se zalažu za načela pravednosti i istine te za odanost Gospodinu, i koji podnose teškoće kao dobri vojnici, moraju imati duboko suosjećajnu ljubav prema svim ostalima koji se, poput njih, bore za Gospodina i za ista načela ispravnosti. Tko god nema gorljivu (goruću) ljubav prema svojim bližnjima, ima razloga preispitati u kojoj je mjeri sjedinjen s Gospodinom i s malim stadom čija iskustva Apostol ovdje opisuje.

Istina, postoje neki od Gospodinovih prihvaćenih, koje On smatra mrtvima u odnosu na tijelo a živima u odnosu na njihov duh (njihove nove prirode), koji su prirodno (u umu i tijelu) manje ljubazni i privlačni od nekih koji su od svijeta (prirodno manje pali). Ali gdje god prevladava prava ljubav Gospodnja, ona će doista pokriti mnoštvo grijeha, mnoštvo mana, mnoštvo nesavršenosti u onima koje će prepoznati kao suputnike na „uskom putu,” kao „braću” jedne Božje obitelji. Ova prava ljubav, Božja ljubav, omogućit će onima koji je posjeduju da jedni druge promatraju s božanskog stajališta: ne prema tijelu, već prema duhu, srcu i namjeri.

Među onima koji su mrtvi za svijet, a živi kao Nova Stvorenja, trebala bi postojati posebna praksa gostoljubivosti, i to bez prigovaranja. Trebala bi biti srdačna, a ne samo zato što je Gospodin preporučuje i zapovijeda. Gostoljubivost je, kako apostol ističe, element karaktera koji bi se trebao razvijati prema svim ljudima: trebali bismo „činiti dobro svim ljudima kad god imamo priliku, ali posebno kućanstvu vjere.” Postoje neki koji mogu vrlo jasno prepoznati to načelo

gostoljubivosti, i koji su, ako im se uskrati gostoljubivost, skloni kritizirati braću zbog nedostatka pravog duha. Takvi, ali i svi ostali, trebali bi ispitati sebe u kojoj su mjeri ikada pokazali gostoljubivost i velikodušnost prema drugima; i svatko tko shvati da je od braće primio više nego što im je dao, trebao bi se osjećati posramljeno i tražiti od Gospodina mudrost, kako bi znao u čemu je njegova slabost i to da je do sada zaostao za velikim privilegijama Gospodinovih sljedbenika, od kojih svi trebaju biti davatelji, a ne primatelji – osim u posebnim uvjetima nevolje. Ali neka nitko od nas ne zaboravi da je „blaženije davati nego primati.” Neka svaki od nas nastoji uživati blagoslov koji proizlazi iz širokog tumačenja ove riječi gostoljubivost.

Gospodinova milost i obilje su mnogostruki; dolaze nam u bezbrojnim oblicima, u stvarima duhovnim i materijalnim. Neki od nas mogu primiti veći broj tih milosti nego drugi, ali u tom se slučaju odgovornost ili upraviteljstvo proporcionalno povećava; i apostol potiče (redak 10) da bismo trebali nastojati služiti drugima bilo kojim darovima koje posjedujemo. Tko napaja druge, i sam će biti napojen. Ovo načelo vrijedi za sve, i za materijalne i za duhovne stvari.

Još uvijek govoreći o ovoj klasi Crkve – mrtvoj za svijet (dok ih svijet sudi kao ljude), ali živoj prema Bogu (koji ih sudi kao Nova Stvorenja, duhovna bića koja samo borave u ovim fizičkim tijelima kao u šatoru, i čekaju u ovom pustinjском stanju da nauče potrebne lekcije prije nego što uđu u obećanu zemlju, nebeski Kanaan, dijeleći Prvo Uskrnuće) – apostol nastavlja ističući da bi oni, kada govore, trebali biti kao „Božji proroci”: apsolutno istiniti, potpuno pouzdani. Ako služe, trebali bi to činiti sa svom sposobnošću

koju posjeduju, prepoznajući da je sposobnost Bogom dana kao i talent. Ove poticaje na istinu i vjernost u govoru i službi prvo treba primijeniti na vjernike (Crkvu) među nama, ali također i na sve s kojima dolaze u kontakt. Možda će nas se zlonamjerno izvještavati i klevetati, ali svi koji nas poznaju i koji imaju posla s nama, trebali bi iz iskustva prepoznati našu odanost načelima te naš trud da riječi naših usta, kao i razmišljanja naših srca i ponašanje u životu, budu ugodni Gospodinu i na čast njegovom imenu i cilju, da bi Bog bio proslavljen kroz Krista, kojemu pripada slava i Kraljevstvo zauvijek. Jedino Njegova Crkva u sadašnjem vremenu potpuno i ispravno prepoznaje pravo i vlast Gospodina kao Kralja. Mi jedini imamo blagoslov koji dolazi iz tog prepoznavanja i odnosa, ali s radošću iščekujemo vrijeme kada će njegovo Kraljevstvo biti uspostavljeno među ljudima; kada će doći vrijeme za koje se molimo, „Neka dođe tvoje Kraljevstvo”; kada će se znanje o Gospodinu proširiti do svakog stvorenja, i kada će mnogi doći da upoznaju, vole i poslušaju onoga koga mi sada s radošću častimo kao našeg Otkupitelja i Kralja.

Kao što je naznačeno Ključnim tekstom, ovu lekciju su oni koji su je odabrali zamislili kao Lekciju o umjerenosti. Nismo se njome bavili na način na koji su oni namjeravali, već u skladu s apostolovim značenjem. To je zasigurno lekcija o potpunoj apstinenciji u jednom smislu te riječi, naime, u smislu da će klasa koja je postala mrtva za grijeh i živa prema Bogu željeti apstinirati od „svakog privida zla,” što će zasigurno uključivati neumjerenost, o kojoj je Gospodinova Riječ vrlo jasna, izjavljujući da „Nijedan pijanac neće ući u Kraljevstvo nebesko.” – 1. Kor. 6:10.

„GOSPODIN JE MOJE SVJETLO I MOJE SPASENJE”

– PSALAM 27:1. – 27. RUJNA. –

Pregled tromjesečja zakazan je za ovaj datum, a naš naslov je Ključni tekst. Četiri karaktera koja su nam predstavljena lekcijama proteklog tromjesečja su prorok Samuel, Šaul (prvi kralj Izraela), Jonatan (njegov sin) i David (nasljednik kraljevstva). Trojica od njih bila su veliki karakteri, ali jedan od njih je bio neplemenit – Šaul. Kontrast pred nama je uglavnom između Šaula i Davida. Obojica su u mnogim aspektima bili dobri karakteri, no razlike među njima možemo sa sigurnošću pripisati činjenici da je jedan rano predao svoje srce Gospodinu, dok je drugi zadržao svoje za sebe. Tajna Davidove veličine je Ključni tekst ove lekcije. Gospodin je bio njegovo svjetlo i spasenje – vodeći njegovo srce i nadzirući njegove poslove za dobro. Ali nikada ne smijemo zaboraviti da David nije bio samo veliki i dobar čovjek sam po sebi zato što je izabrao Gospodina za svoj udio

i uvijek mu bio odan u srcu, već dodatno i zato što je Gospodin izabrao Davida, čije ime znači Ljubljeni, da bude predlika Krista, Ljubljenog – Glave i Tijela.

Velika lekcija ovog tromjesečja za duhovni Izrael je poštovanje prema Gospodinu, vjera u njega, hrabrost kao rezultat te vjere, te strpljivo podnošenje (što je još jedan plod iste vjere). Članovi tijela Kristova ne mogu ne profitirati od pomnog i dubokog proučavanja karaktera „čovjeka po Božjem srcu” i učenja iz njegovih iskustava – uvijek se sjećajući, ipak, da je kralj David pripadao kući slugu, da je živio prerano da bi pripadao kući sinova, čiji je naš Gospodin Isus bio prvorodenac i preteča; da stoga David nije imao začecé svetog Duha niti s njim povezane privilegije i prednosti; da nije trčao u utrci za veliku nagradu te da nije bio član Kraljevskog svećenstva koje je posvećeno u smrt. – Heb. 3:2,5,6; 11:40; Luka 7:28.

Iz tih razloga, iako crpimo vrijedne lekcije iz Davidovih iskustava, mi iz ovog Evandeoskog doba, članovi kuće sinova (Ivan 1:12), ne trebamo smatrati Davida našim uzorom ili modelom u posvećenom životu ili samopožrtvovnoj službi. Dok učimo iz iskustava Davida i drugih plemenitih karaktera iz

prošlosti, naši uzori su Isus i njegovi apostoli. Njih trebamo slijediti – hodajući njihovim stopama na uskom putu samopožrtvovanja, čak do smrti.

Preporučujemo svima pažljivo čitanje cijelog 27. Psalma. On je koristan te se može primijeniti na svakog člana tijela Kristova, Crkve, kuće sinova.

ODGOVORI NA ZANIMLJIVA PITANJA

Pitanje: U kakvom će stanju biti oni koji su opravdani vjerom u ovom dobu, a koji ipak odbijaju posvetiti se jer misle da su blagoslovi obnove dovoljni za njih, koji se boje da ne bi mogli ispuniti svoje zavjete posvećenja i stoga se povlače i ne daju ih? Je li moguće da osoba bude opravdana u ovom dobu, a zatim ponovno opravdana u sljedećem dobu? Ili opravdanje vrijedi samo kada se koristi kao korak prema posvećenju?

Odgovor: Trebamo se sjetiti značenja riječi opravdanje; ona označava pravedno stanje, prihvatljivo Bogu. Božja priprema za svijet kroz Krista je opravdanje — da se svi koji žele mogu vratiti pravednosti, u sklad s Tvorcem. Vrijeme za ovaj povratak u božansku naklonost, što se tiče svijeta općenito, bit će Milenijsko doba; i put povratka bit će kroz procese obnove — fizičke, mentalne i moralne — do savršenstva. U međuvremenu, prije Milenijskog doba, Bog planira odabir Crkve koja će biti povezana s Isusom u djelu obnove; i želeći se baviti njima prije vremena obnove, On im daje opravdanje vjerom, to jest uračunatu pravednost, uračunato pomirenje i sklad s Bogom, temeljeno na njihovoj vjeri u Njega te u Njegove aranžmane i obećanja. Tako čitamo u Novom zavjetu da smo mi, koji vjerujemo u Isusa, opravdani vjerom — opravdani besplatno od svih stvari — tretirani kao da smo potpuno ispravni, u punom skladu s Bogom, iako smo zapravo fizički, mentalno i moralno neispravni, jer nismo apsolutno savršeni.

Božji cilj u pružanju te uračunate pravednosti, to jest opravdanja vjerom tijekom ovog Evandeoskog doba, jest omogućiti opravdanim da se predstave kao žive, svete i prihvatljive žrtve (opravdani). Tko god ne poduzme ovaj korak posvećenja — žrtvovanja — ne koristi svoje opravdanje vjerom na način i za svrhu kojoj je ono namijenjeno. Ta osoba prima Božju milost uzalud (u pogledu Božje namjere i jedine svrhe tog opravdanja u sadašnjem vremenu). Neiskorištavanje tog opravdanja sada, u razumnom roku, prema našem razumijevanju, poništilo bi to opravdanje, i ta bi osoba prestala održavati svoje opravdano stanje pred Bogom; ali u kojem bi točno trenutku svog kršćanskog iskustva mogla biti tako odbačena, nećemo uvijek moći prosuditi. Razumjeli bismo da oni koji tako uzaludno primaju Božju naklonost nisu nužno lišeni svih prilika za budućnost,

iako možemo biti sigurni da neiskorištavanje prilika i privilegija, koje su vidjeli i u kojima su uživali, takvima neće donijeti nikakvu posebnu prednost, već vjerojatno suprotno.

* * *

Pitanje: Je li Adam mogao razviti karakter bez znanja o dobru i zlu? Kakav je karakter imao prije neposlušnosti i pada?

Odgovor: Sudjelovanje u grijehu nije nužno za razvoj karaktera; inače bi Bog Otac, naš Gospodin Isus Krist i sveti anđeli morali biti svrstani među one bez karaktera. Sigurno je da se sâm Bog smatra posjednikom karaktera najvišeg ranga, i stoga Njegovo stvorenje Adam, stvoreno na Njegovu sliku, mora imati dobar karakter. Tako i svi anđeoski sinovi Božji, kao i Njegov prvorodeni, moraju imati besprijekoran karakter. Karakter se može testirati i podupirati iskustvom ili promatranjem. Sveti anđeli koji su zadržali svoje prvobitno stanje očito su ojačali svoje karaktere promatranjem. Vidjevši grijeh u drugima i uočivši njegove zle plodove, zasigurno su postali jači u svojoj odlučnosti za svetost u kojoj su stvoreni i koju su održavali. Ali da grijeh nikada nije bio dopušten, to podupiranje karaktera svetih anđela kroz promatranje bilo bi nemoguće.

Adam, stvoren na Božju sliku i, stoga, izvrsnog karaktera, bio je podvrgnut posebnoj kušnji kojoj vjerojatno ne bi podlegao da mu je bilo omogućeno isto poznavanje pravednosti i njegovog Stvoritelja kakvo su uživali sveti anđeli. Bog ga je ostavio u tom stanju, znajući unaprijed kako će to završiti, te je unaprijed pripremio spasenje za ljudski rod — u onom dijelu svog Plana koji je predvidio „Janje zaklano od postanka svijeta.” Bog je odlučio dati Adamu i njegovom potomstvu iskustvo u razvoju karaktera kroz kontakt s grijehom i nadvladavanje istog uz pomoć koju pruža kroz Otkupitelja. Dakle, iako se određeni stupanj snažnog i dobrog karaktera može stvoriti (biti usađen prilikom stvaranja), testiranje, dokazivanje i podupiranje tog karaktera te njegovo vječno osiguranje ne bi se moglo postići bez neke lekcije iz iskustva ili promatranja. Bogu je bilo po volji dati čovjeku njegovu lekciju i testiranje kroz iskustvo, a anđelima istu lekciju i testiranje kroz promatranje, i svi su Njegovi putovi savršeni.

* * *

Pitanje: Jesu li drevni pravednici bili začeti za život od nebeskog Oca ili našeg Gospodina Isusa? I ako je od potonjeg, kako je to moguće, budući da On još nije došao u njihovo vrijeme, niti je prinio žrtvu za grijeh, niti poduzeo bilo koji od koraka koji su se činili potrebnima da bi preuzeo odnos „vječnog Oca” prema njima?

Odgovor: Riječi „začeti” i „rođen”, kako se koriste u Svetom pismu, odnose se isključivo na Evangeosku Crkvu, kako bi ilustrirale mali početak novog života, njegov postupni razvoj i konačno rođenje (u uskrsnuću) do punog savršenstva nebeske prirode.. Ova slika ne bi se mogla primijeniti na drevne pravednike, iz razloga koje ste spomenuli te iz drugih razloga. Oni su od Boga bili nadahnuti nadama u vezi budućeg života, ali nisu imali obećanja u vezi s njim, i stoga nisu mogli ispravno gajiti nadu u promjenu u duhovnu prirodu u uskrsnuću (ili u bilo koje drugo vrijeme). Stoga se ne

bi moglo reći da su bili začeti za takve duhovne nade, niti konačno za takvo stanje.

Činjenica da Krist još nije bio platio kaznu za grijeh isključivala je ne samo mogućnost da on bude njihov davatelj života, već je također isključivala mogućnost da to itko drugi bude do tog vremena. Stoga se o njima ne govori kao o onima u kojima je započeo novi život, već samo kao o onima koji su u daljini razaznali novi život, „vidjevši obećanja izdaleka, i uvjerivši se u njih, te ih prigrlivši” vjerom; ali oni nisu imali taj novi život (ni stvarno ni uračunato); morali su čekati Mesiju, jer su se sva obećanja usredotočila u Njemu. Nadali su se Njegovom rođenju iz njihove loze, po tijelu, no unatoč tome — da su u potpunosti razumjeli božansku Riječ i Plan — morali su znati da će, umjesto da budu očevi Mesije, morati u pravo vrijeme (kako bi uopće imali život) postati Njegova djeca, to jest primiti život od Njega kao Vječnog Oca. — Psalam 45:16.

Umjesto da se o njima kaže da su začeti za budući život, kaže se da su opravdani za budući život kroz vjeru u božanska obećanja.

